

РЕШЕНИЕ

№ 2750

гр. София, 04.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 27.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **1993** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл. 40 ЗДОИ.

Образувано е на основание постъпила жалба от В. С. Х. от [населено място], депозирана чрез адв. М. А. А. от САК, с която е оспорил мълчалив отказ за предоставяне на достъп до обществена информация на Кмета на [община] баня, обл. С. З. по заявление на оспорващия от 20.01.2020 г., подадено на официалния електронен адрес на [община] баня. Претендира се отмяна на оспорения мълчалив отказ и присъждане на направените по делото разноски. Заявено е, че в случай че има изрично решение за отказ, обжалва изричния такъв.

Съобразно молба на жалбоподателя от 09.03.2020 г., с която се правят уточнения в жалбата, с определение на съда от 13.03.2020 г. е определен предмета на оспорване в настоящото производство - Решение №РД-10-56 от 29.01.2020 г. на Кмета на [община] баня в частта, в която е отказан достъп до исканата обществена информация по т.4 от заявлението, а именно какъв е бил размерът на разходите на общината за процесуално представителство за делата по т.3 от същото заявление.

Ответникът – Кмета на [община] баня в писмено становище счита жалбата за недопустима.

СГП не е взела участие в производството.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната административна преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено

следното:

Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА, като подадена от надлежна страна и срещу подлежащ на оспорване административен акт. От представените по делото доказателства е видно, че оспорващият е депозирал заявление за достъп до обществена информация на 20.01.2020 г. /л.18/, въз основа на което е издадено обжалваното решение за частичен достъп. Процесното решение е изпратено на жалбоподателя на 30.01.2020 г., видно от л. 19 по делото, но не са приложени доказателства за неговото получаване. На л.21 от ответника е приложена извадка за проследяване на пратка с № PS6155000UEAG чрез електронния портал на сайта на [фирма], липсват обаче данни, от които може да се направи извод, че съдържанието на пратката обхваща и посоченото писмо за уведомяване и за процесното решение за частичен достъп. Тези съждения важат и за приложения като доказателство документ на л.23, на които единствено ръкописно е записано името на жалбоподателя, а до него номера на вече цитираната пратка. Няма доказателства и тази пратка да е получена. Също така, единствено от приложеното на л.22 извадка за изпратено съобщение липсват доказателства за получаването на решението и по електронен път. Видно от съдържанието на съобщението, в същото е записано, че същото се отнася до Решение № РД-10-56/29.01.2020 г., но прикаченият файл е наименование „1-1.pdf”, поради което отново не може да се направи категоричен извод, че съдържанието на този файл обхваща посоченото решение.

Въпреки това жалбата е постъпила в съда 07.02.2020 г., в 14-дневния срок от деня на издаване на процесното Решение № РД-10-56/29.01.2020 г., поради което се приема, че порокът по неуведомяването на лицето не е съществен, а жалбата се приема за подадена в срок, съгласно чл.149 АПК, вр. чл.40 ЗДОИ.

Разгледана по същество, жалбата е и ОСНОВАТЕЛНА.

Административното производство е образувано по заявление, изпратено по електронен път, съгласно чл.24, ал.2 ЗДОИ от В. С. Х. от [населено място], получено и входено от ответника с вх. № 1/20.01.2020г. Със същото е поискан достъп до подробно описана в него обществена информация в четири точки, както следва: по т.1: информация дали са сключвани договори за абонаментно правно обслужване с адвокатски дружества от кмета или общината през периода 2016 – 2019 г.; по т.2: относно информацията, каква е била цената на месечния абонамент за посочения период – месец по месец; по т.3: осъществявано ли е процесуално представителство по граждански и административни дела от адвокати и адвокатски дружества, по които страна е кмета на общината или общината и ако да, по кои дела, пред кой съд, с какъв предмет и евентуално с какъв материален интерес; по т.4: относно в какъв размер са били разходите за общината за процесуално представителство за делата по т.3.

Заявителят е направил искане информацията да бъде получена по електронен път на посочен от него електронен адрес, съгласно чл.26, ал.1, т.4 ЗДОИ.

В предвидения законов срок по чл.28 ЗДОИ административният орган се е произнесъл по заявлението с процесното Решение № РД-10-56/29.01.2020 г. По т.1 и т.2 от заявлението е предоставил исканата информация, а по т. 3 е предоставена единствено информация, отнасяща се до запитването дали е осъществявано процесуално представителство от адвокати и адвокатски дружества, по които кметът е страна. В останалата си част информацията е отказана. По отношение на заявената информация в т.3 и т. 4 е направен отказ, съгласно чл.31, ал.2 ЗДОИ, предвид обстоятелството, че търсената информация се отнасяла до трето лице, от което нямало писмено съгласие.

В мотивите на решението е записано, че достъпът до обществена информация, до която искането е уважено, може да бъде осъществен в срок от 30 дни, считано от датата на получаване на решението, без да е дадено право на заявителя да получи копие от сключените договори за правна помощ и процесуално представителство.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства, да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Оспореното в настоящото производство решение, доколкото обективира частичен отказ да бъде предоставен достъп до обществена информация, има белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл.28, ал.2 ЗДОИ, подлежащ на съдебен контрол по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.40 ЗДОИ. Оспорваният акт е издаден от компетентен орган – Кмета на [община] баня, съобразно правомощията му, регламентирани в чл.44, ал.1 от Закона за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА), вр. чл.3, ал.1 ЗДОИ. В хода на проведеното административно производство не се констатираха допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, които да бъдат определени като съществени по смисъла на чл.146, т.3 АПК. Ответникът притежава качеството на задължен по смисъла на чл.3, ал.1, пр. трето от ЗДОИ правен субект. Обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация са уредени в ЗДОИ. Редът и условията за предоставяне на достъп до обществена информация са подробно регламентирани в глава III на ЗДОИ. В чл.28, ал.1 ЗДОИ е установено изрично задължение на субектите по чл.3 да разгледат подадените до тях заявления за достъп до търсената информация, като това задължение е скрепено със срок - не по-късно от 14 дни след датата на регистриране на заявлението. Съгласно ал.2 на чл.28 ЗДОИ в определения от закона срок органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация, за което уведомяват писмено заявителя. Оспорваният акт е издаден при формално спазване на изискванията за форма съгласно чл.38 ЗДОИ, вр. чл.59, ал.2 АПК.

Съдът обаче констатира, че процесното решение е постановено в нарушение на материалния закон и целта на закона, поради което се явява незаконосъобразно. С оглед разрешаването на административноправния спор, в случая на първо място следва да се посочи, че ЗДОИ регламентира един от правните способи за упражняване на конституционното право на достъп до информация. В чл.2, ал.1 от ЗДОИ законодателят е дал легална дефиниция на понятието обществена информация, достъпът до която законът регламентира. Именно за тази информация законодателят е създал и изричното задължение на задължените по смисъла на чл.3, ал.1 ЗДОИ правни субекти да я предоставят. Разбира се, ЗДОИ не е средство за получаване на всякаква информация от държавните органи. Член 4, ал.1 ЗДОИ определя, че законът се прилага тогава, когато в друг закон не е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация. В настоящия случай не се твърди и не се установява от данните по делото да е налице друг специален ред за достъп до исканата информация, дерогиращ приложимостта на нормите на ЗДОИ. В

разпоредбата на чл.2, ал.1 ЗДОИ законодателят е дал легална дефиниция на понятието обществена информация. Така, съгласно тази разпоредбата обществена информация по смисъла на този закон е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Следователно една информация е обществена когато са налице две визирани в правната норма кумулативни предпоставки - да е свързана с обществения живот в страната и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Законодателят не е дал легално определение на понятието обществен живот, но то е с достатъчно ясно съдържание - живота на обществото като група хора. С оглед на това всяка информация, която е свързана с живота на обществото, като група хора има характер на обществена информация. Но за да е налице обществена информация е необходимо не само информацията да е свързана с живота на група хора, но и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение за дейността на задължения субект. Тоест, информацията трябва да е обвързана с правомощията и дейността на съответния публичен орган, защото само тогава тя би могла да притежава исканата от закона специална цел. Съгласно чл.9 ЗДОИ обществената информация, създавана и съхранявана от органите и техните администрации се дели на официална и служебна, като чл.11 ЗДОИ определя, че служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации. В случая поисканата информация е обществена и има характер на служебна по смисъла на чл.11 от ЗДОИ.

В настоящия случай информацията, която се иска е свързана с обществения живот в Република България, както от същата е възможно да се направят изводи за дейността му – правилното функционирането на органа, неговата администрация и разходването на средства. Жалбоподателят е поискал достъп до обществена информация, като в съответствие с чл. 25, ал. 1 от ЗДОИ е подал заявление, съдържащо реквизитите по т.1-4. В заявлението изрично е посочена формата за предоставяне на достъп до исканата информация – по електронен по смисъла на чл.26, ал. 1, т. 4 ЗДОИ. Настоящият съдебен състав намира, че в заявлението за достъп до обществена информация се съдържа достатъчно точно и недвусмислено описание на исканата информация, която информация, както бе споменато по-горе, съставът счита, че има обществен характер и е свързана с дейността на ответника като административен орган, задължен обект по ЗДОИ. С предоставянето на исканата информация може да се повиши отчетността и прозрачността в дейността на органа. Информацията за това как органът разходва средствата си по т. 4 от заявлението, са обстоятелства, свързани с отчетността на административния орган и имат решаващо значение за обществения живот.

Административният орган незаконосъобразно е приел, че е налице основание за отказ от предоставяне на исканата информация. Отказът е мотивиран с обстоятелството за наличие на засегнат интерес на трето лице, което не е дало своето съгласие за предоставяне на исканата обществена информация. Настоящият съдебен състав счита, че в настоящия случай при така поисканата информация не се засягат интересите на трети лица. Това е така, тъй като в т.4 от заявлението е посочено, че се иска информация какъв е бил общия размер на разходите за процесуално представителство за делата, а не по всяко едно дело и на всеки един адвокат какво възнаграждение е

платено. Освен че неправилно е приел, че се засягат интересите на трето лице, Кметът не е изследвал наличието на основанията по чл.37, ал.1, т.2 от ЗДОИ за отказ за предоставяне на информацията, като не са развити и конкретни съображения за тяхното наличие. В посочената разпоредба е заложено, че основание за отказ от предоставяне на достъп е налице, когато достъпът засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес. С оглед стриктното тълкуване на основанията за отказ се прави извод за това, че изричният отказ за предоставяне на достъп от трето засегнато лице следва да е направен предварително и по ясен начин. От писмените доказателства по делото не става защо кметът е решил, че е налице такъв изричен отказ, след като липса писмено допитване до трето засегнато лице.

Развитите съображения, че достъпът засяга интересите на трето лице не са пълни и същите единствено възпроизвеждат общата формулировка на чл. 37, ал. 1, т. 2 ЗДОИ, без да са изложени конкретни мотиви за това. Също така, необходимо е органът да аргументира това свое твърдение в отказа си за предоставяне на исканата обществена информация, съобразно заложеното в чл.37, ал.2 ЗДОИ, според които, в случаите по ал. 1 се предоставя частичен достъп само до онази част от информацията, достъпът до която не е ограничен. Формалният прочит на разпоредбата води до извод, че отказът е обоснован винаги, когато трето лице направи отказ да бъде предоставена тази информация, което не е правилно, защото дава възможност за заобикаляне на закона и задълженият орган може винаги, когато е налице несъгласие от трето лице, да откаже да предостави информацията, без да излага за това мотиви. Следва да се приеме и че е налице оборимата презумпция за „надделяващ обществен интерес“ съгласно т.5, б. „б“, защото именно тази информация „улеснява прозрачността и отчетността на субектите по чл.3, ал.1 ЗДОИ относно вземаните от тях решения“.

Не е отчетено наличието или липсата на „надделяващ обществен интерес“. Преценката за „надделяващ обществен интерес“ е елемент от фактическия състав на чл.37, ал.1, т.2 от ЗДОИ и без излагане на фактически и правни основания за този юридически факт органът не е изпълнил задължението си по чл.38 от ЗДОИ. Обстоятелството на разходване на средства на общината за процесуално представителство и в какъв размер са те обуславят именно извод за наличието на надделяващ обществен интерес.

По отношение наличието на надделяващ обществен интерес следва да се посочи, че съгласно §1, т. 6 от ДР на ЗДОИ той се презюмира, когато с исканата информация се цели повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл.3 от ЗДОИ, какъвто е настоящият случай. Надделяващ обществен интерес е налице когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл.3 от същия закон.

Предвид гореизложеното съдът намира, че в процесния случай не е било налице основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация на посочените от ответника основания. Както бе посочено, заявлението отговаря на изискванията на ЗДОИ, безспорно е, че ответникът е задължен субект по смисъла на чл.3 ЗДОИ, а поисканата информация е публична и подлежи на предоставяне от страна на Кмета на [община] баня, който я съхранява. По изложените съображения ответникът не е следвало да отказва на посоченото основание исканата от жалбоподателя информация, а е следвало да предостави достъп до поисканата информация, в случай, че не са налице някои от предпоставките за отказ по чл.37

ЗДОИ, която преценка следва да се извърши от ответника при новото произнасяне по заявлението и съответно да се мотивира.

С оглед изхода на делото на основание чл.143, ал.1 АПК съдът намира за основателни своевременно направените с жалбата искания за присъждане на разноски. На оспорващия [община] баня следва да бъде осъдена да заплати сумата от 10 лева, внесена от него държавна такса.

По отношение на адвокатското възнаграждение, видно от представения договор за правна защита и съдействие на лист 9 от делото възнаграждение е договорено при условията на чл.38, ал.1, т.3, предл.2 ЗА. Тази разпоредба регламентира безплатна правна помощ на близки лица. Алинея 2 на същия текст предвижда, че ако насрещната страна е осъдена на разноски, както е в случая, то адвокатът има право на възнаграждение, определено от съда в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл.36, ал.1 ЗА, т.е в Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В случая, видно от приложения договор за правна защита и съдействие и пълномощно адв. А. е упълномощен да представлява оспорващия пред всички административни съдилища с право да подава жалби срещу решения или мълчаливи откази за предоставяне на обществена информация по реда на ЗДОИ, да води делата до приключването им, да осъществява цялостно процесуално представителство, да прави всички доказателствени искания, да подава частни жалби и да извършва всякъкви други процесуални действия, каквито намери за добре. Адвокат А. е изготвил жалбата, въз основа на която е образувано настоящото дело и е депозирал допълнителна молба от 09.03.2020 г. В проведеното съдебно заседание не се е явил. Настоящото дело е административно без определен материален интерес и не попада в случаите, изброени в чл.8, ал.2 от Наредбата. За процесуално представителство, защита и съдействие по такъв вид дела ал.3 на чл.8 предвижда адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева. Доколкото обаче в случая не е осъществено процесуално представителство предвид посоченото по-горе, съдът счита, че на адв. М. А. от САК на основание §1 от ДР на Наредбата следва да бъде определено възнаграждение съобразно предвиденото в чл.9, ал.1, вр. чл.8, ал.3 от Наредбата, а именно в размер на $\frac{3}{4}$ от 500 лв., т.е. 375 лева. Тази сума ЮЛ, мълчаливият отказ на чийто административен орган се отменя, а именно [община] баня, следва да бъде осъдено да му заплати.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение №РД-10-56 от 29.01.2020 г. на Кмета на [община] баня в частта, в която е отказан достъп до исканата обществена информация по т.4 от заявление с вх. № 1/20.01.2020 г., а именно какъв е бил размерът на разходите на общината за процесуално представителство за делата по т.3 от същото заявление.

ИЗПРАЩА преписката на Кмета на П. баня за ново произнасяне по т.4 от

заявление вх. № 1/20.01.2020 г. на В. С. Х., съобразно дадените в мотивите на настоящето решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОПРЕДЕЛЯ 14 (четирнадесет) дневен срок за произнасяне на административния орган, считано от датата на получаване на административната преписка.

ОСЪЖДА [община] баня да заплати на от В. С. Х. от [населено място] деловодни разноси в размер на 10 /десет/ лева.

ОСЪЖДА [община] баня да заплати на адвокат М. А. А. от САК сумата от 375 /триста седемдесет и пет/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие по настоящото административно дело №1993/2020 г. по описа на АССГ с оспорватия от В. С. Х. от [населено място].

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл.40, ал.3 ЗДОИ.

СЪДИЯ: